شعري مجموعه

خزانه ! تا به ویل

حبیب الله قلم مل

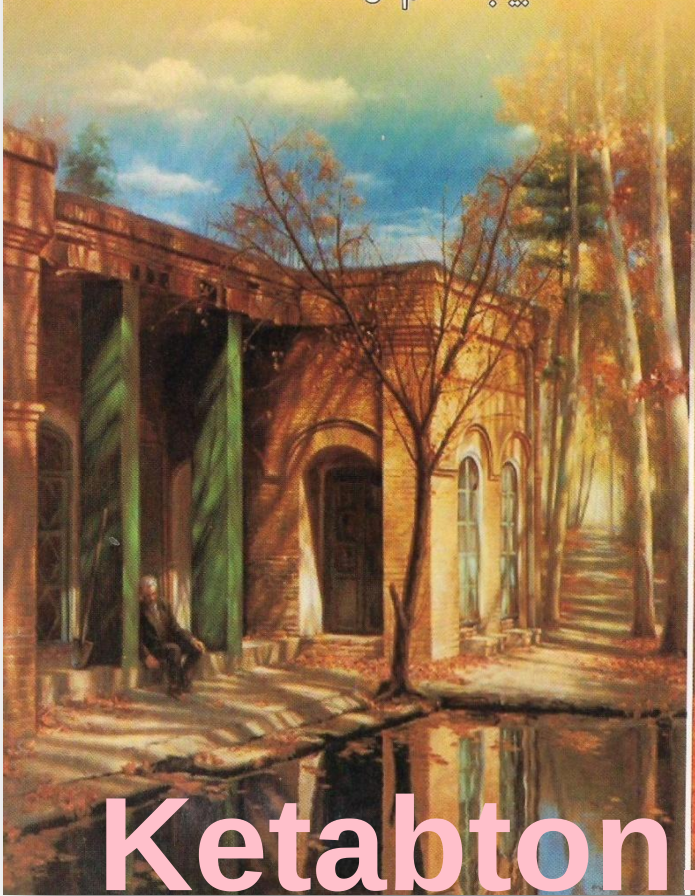

د شاعر پېژندنه

نوم : حبیب الله

تخلص : قلم مل

د پلار نوم : ملا عبدالرحمن

د نیکه نوم : ملا صاحب جان

د زېږېدو نېټه : ۱۳۶۰ش

اصلي سکونت : ژړۍ ولسوالي، د کلاچو کلی

فعلي سکونت : نهمه ناحیه، لویه ویاله

زده کړې : بکلوریا

د شاعرۍ پیل : ۱۳۷۸ش

چاپي آثار : همدغه اثر

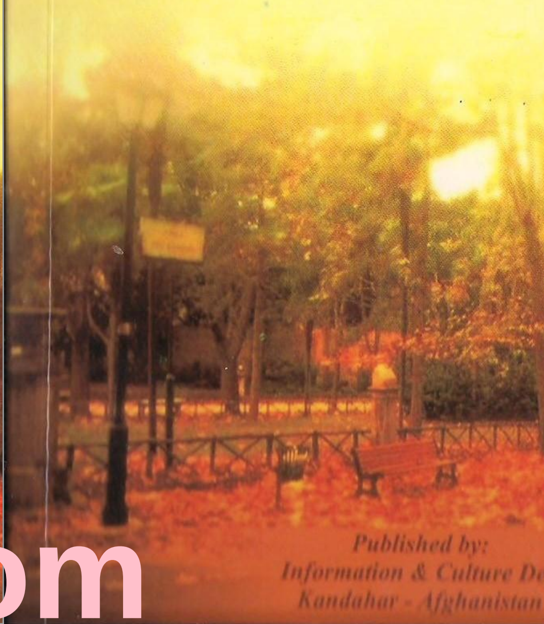

Published by:
Information & Culture De
Kandahar - Afghanistan

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانه! تا به ویل

شعري مجموعه

شاعر :

حبيب الله قلم مل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د كتاب ټول حقوق د خپرونكي سره خوندي دي.

د كتاب پېژندنه

د كتاب نوم	: خزانه ! تا به ويل
شاعر	: حبيب الله قلم مل
د ټليفون شمېره	: ۰۷۰۰۳۳۱۸۸۴
خپروونكى	: د اطلاعاتو او كلتور رياست/ كندهار
كمپوز	: خپله شاعر
ډيزاين	: مطيع الله روهيال
د چاپ كال	: ۱۳۸۹ ش –۲۰۱۰ ع
د چاپ شمېر	: ۱۰۰۰ ټوكه
كچه	: ۱۳/۵۰×۲۱ سانتي متره
د مخونو شمېر	: 86 مخه
د خپرونو لړ	: ۱۵
انلاين چاري:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ كام برېښنايي كتابتون

www.Larawbar.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه چا ته چې تل یې

په ښو لاربنوونو نازولی یم.

حبیب الله قلم مل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړلیک

1. یادانبت .... اداره ۸
2. د قلم مل د اوښکو هار .... څېړونکی شېرشاه رشاد ۱۰
3. زموږ ځوان شاعر .... الحاج فضل محمد پنهان ۱۴

• **غزلې**

4. چې پر خوله مې ستا د نوم لفظونه راسي ۲۰
5. ډېر مې ستا ښکلا ته انتخاب د تورو خام دئ ۲۱
6. څوک چې حصه په پاک هنر کې لري ۲۲
7. زه د نښان په نیت راوړم تار تر کتابه پورې ۲۳
8. د لویې لارې لارویه وایه چیرې به ځو ۲۴
9. اوښکې که مې وژباړې معنی بې غم او ویر راسي .. ۲۵
10. د لاس په څېر یو درد دئ د زړه ور مې ټکوي ۲۶
11. ناستې د خیال تر ونو لاندې هیلې ۲۷
12. د اسلامي مقدساتو درناوی په کار دئ ۲۸
13. ښکلې که ښکلاوې سره کښېنستې ۲۹
14. د پوهې څو ذرې وې پر مغزو راواوښتې ۳۰
15. زه په غم کې یم بې غمه له خوښیه ۳۱
16. له مړیني ما ژغورې حیا راته حیات راکوي ۳۲
17. له درده زېږو او دردونه زېږي زموږ له وجې ۳۳
18. په تلو دې راغله جوړه غم او اختر ۳۴
19. د شعر په بڼ کې مو جوړ کړی د غزل سیمینار ۳۵
20. د سینې په صندوقچه کې د ښکلا په پوښ کې ۳۶
21. نه مې فرېب خوښ نه په طبعه د سراب یم ۳۷
22. کاروان تندې اخسیتی دئ ځاروان تندې ۳۸
23. د مهرباني مور کچکول سوه په دوعا لاسونه ۴۰
24. د بخت آس د پوهې توره راسره وای ۴۱
25. وزې مې د سترګو له دالانه د نظر مرغۍ ۴۲
26. بلوم د نن په غېږ کې د سبا د امید شمعه ۴۳
27. ستن سه زموږ د زړونو پرهر وګنده ۴۴
28. د نړۍ واړه خلک لوړ دي او موږ لاندې خلک ۴۵
29. وو ایاست ملګرو څه رقم غزله ولیکم؟ ۴۶
30. دا چې خولې یې له ګرېوانه تر لمنو راځې ۴۷
31. د زړه په ښار کې مې د هیلو فقیرانې ګرځې ۴۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

32. نه لرم ملګرى په ملګرو کي د زړه سره ۴۹
33. نفس مو پخپله د غليم غوندي شيطان غوندي دئ .. ۵۰
34. سور لعل مو دئ په لاس کي که مجمر مو دئ ۵۱
35. کښېباسه دا زړه مي ستا د ميني په جال کښېباسه ... ۵۲
36. په تخيل کي مي ده ښکلې آئينه ساتلې ۵۳
37. په خېمه کي د حباب مو تول ژوندون دئ ۵۴
38. دا د هسک اوښکي را څاڅي ځکه ښکلي ۵۵
39. د ژوند تاتوبى مو وران سوى په لمبو سوځلى ۵۶
40. راځئ ملګرو نمانځو په شعرو کي انار ګل ۵۷
41. له خزان جابره ځکه بهار بد وړي ۵۸
42. افکار چي څپرندوى سي د لفظونو پاى و سر ته ۵۹
43. ورته نيول چي د ېرو تېټ په احترام سرونه ۶۰
44. دومره مو له زړه سره پيوند ټپه ۶۱
45. د فخر ځلى ۶۲
46. شعر مو د کاروان جرس ته ورته دئ ۶۴
47. په تقاضا د نفس چي کله تر هر کاره ورسم ۶۵
48. نه په روڼا نه تروږمى کي اوسو ۶۶
49. په کاڼو کي دي زړه دئ، که له کاڼو دي جوړ زړه ۶۷
50. څوک چي پر زړه د ميني کښت نه لري ۶۸
51. زاړه او نوي يې کباړ کي له بازاره وړي ۶۹
52. ستا د فکر د قاضي په فيصله مري ۷۰
53. کمال دئ په کوښښ کي له ښکلا سره ملګرى ۷۱
54. په نوي پوهه فکر ځوان وساته ۷۲
55. د ژوند هره شېبه چي مي د زيار په خولو مينځم ۷۳
56. د وصل وچکالي له ډېره وخته ده راغلې ۷۴
57. کال لګه ونه، مياشتو څانګو يې غوټۍ نيولي ۷۵
58. د احساس اور د تشويق په شونډو پو کړه ۷۶
59. دروازې ځکه د ښکلو ټکومه ۷۷
60. د سترګو څار مي ستا راتلو ته ستا پر لور اختره ۷۸
61. څلوريځې ۷۹

- **ازاد شعرونه**

62. هسي دئ ژوند د انسان ۹۰
63. خزانه ! تا به ويل ۹۳
64. ډالۍ ۹۶
65. ژوند ۹۸
66. نړۍ ۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادابنت

د کندهار د فرهنګي او ادبي بهير په سلسله کي وروستۍ يوه لسيزه په هنري او ادبي لحاظ د خورا برياوو، لاسته راوړنو او پرمختګونو شاهده پاته سوې ده. د بيان آزادي، د مطبوعاتو خپلواکي او د هنري تخليقاتو لپاره پراخه موقع ميسره سوې ده، په دغه سلسله کي د هنري شاعرۍ سطحه هم تر يوه ځايه لوړه سوې ده او د شعارونو تر څنګ هنري اشعار هم د هېري نه دي.

په دغو هنري شعرونو کي يو هم د ښاغلي حبيب الله قلم مل هغه دي چي ماشاء الله په ډېره لږه موده کي يې د پرمختګ ډېر مراحل طی کړي دي او ډېر ستونزمن موړونه يې په تقريباً يوه ساه تر پښنو کښلي دي.

د ښاغلي قلم مل شاعري هر سړی ځانته ورکشوي او په اروېدلو او لوستلو يې څوک نه ستړی کېږي. د دوی په شاعرۍ کي ځيني ترکيبونه او لفظونه په حق سره په ده پوري مربوط دي او څوک يې يوازي د ښاغلي قلم مل انحصار ګڼلای سي.

د پښتو ځوانو شاعرانو په لړ کي ښاغلی قلم مل هغه څوک دئ، چي اشعار يې په دې ارزي، چي په چاپي او کتابي بڼه تر لوستونکو پوري ورسېږي.

د کندهار فرهنګپال والي پوهنوال ډاکټر توريالي ويسا په کندهار ولايت کي د نورو عمراني او تعليمي لاسته راوړنو تر څنګ علمي او فرهنګي لاسته راوړني هم لري، دغو مسايلو ته خاصه پاملرنه کوي او خصوصاً د مهمو کتابو د چاپ لپاره خاصه علاقه مندي لري، چي دا دئ دغه اثر هم د دوی په علمي توجه او مالي مرسته د چاپ جوګه سو.

د کندهار د اطلاعاتو او کلتور رياست د محترم پوهنوال ډاکټر توريالي ويسا له دغي نه هېرېدونکي او نه ورکېدونکي مرستي او ملاتړ څخه ډېر – ډېر تشکر کوي او د لوی خدای ﷻ له درباره دوی ته د اوږده عمر او دغسي نورو برياوو غوښتنه هم کوي.

په ادب

عبدالقديم پتيال

د کندهار د اطلاعاتو او کلتور سرپرست رئيس

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قلم مل د او ښکو هار

څــو ورځي وړاندي يو ځــوان کــندهاري شــاعر ښـــاغلي حبيب الله قلم مل د خپلو شعرونو يوه ټولګه را و سپارله، چي و يې ګورم او څه باندي وليکم. د دې ټولګي څه شعرونه چي مي ولوستل، د علامه رشاد بابا يوه خبره مي را پـه زړه سوه، دوی به ويل:

"د يوې ژبي ادب په ټوله عمر کي يو راز نه دئ، لکه د ثقافت او مدنيت نور اړخونه چي لوړ او ځوړ لري، ادب هم د پرمختيا پړاوونه وهي، وده کوي، ځوانېږي، زړېږي او نوي نوي رنګونه مومي".

زما په نظر د پښتو منظوم ادب اوسنی پړاو، د خپلي ودي او پرمختيا په هغه پله کي دئ، چي ماشاءالله د کميت اړخ يې پر ډېرېدو دئ او د کيفيت اړخ يې هم له پامه غورځول سوی
نه دئ.

ځوان شاعران اوس د پخوا په پرتله د لوست (مطالعې) خورا ښه امکانات او اسانتياوي لري، د راغونډېدلو ډېري پلمې لري، د شعري الهام له پاره ډېر موضوعات په ټولنه کي لري او ډېر شعرونه هم ليکل کېږي. که د دې تر څنګ د چاپ پر مهال يې د شعرونو په چاڼ (انتخات) کي څه ناڅه سخت دريځه و اوسي، د پښتو منظوم ادب د کيفيت اړخ به مو لا نور هم غښتلی او کروړ کړی وي.

د ښاغلي قلم مل شعري ټولګه، چي ده باندي "خزانه ! تا به ويل" نوم ايښی دئ، ما وکتله، درې برخي لري: د غزل، څلوريځو، آزاد شعرونو برخي، د ده په شعرونو کي ځيني تشبيهات او سمبولونه لکه: د هسک اوښکه، د وړمو قافله، د نسيم غېږه، معصوم پسرلی، مغرور خزان، د لمر قضا، د رڼا محکمه، د ميني وزر ماتی، د کاڼي زړه ... ښه په زړه پوري دي، که زما واک وای، ما به پر دې ټولګي (د هسک اوښکه يا د اوښکو هار) نوم غوره بللی وای.

د ښاغلي قلم مل د شعري ژبي يوه ښېګڼه دا ده، چي شعر يې سليس او روان دئ، تر ډېره حده پوري د اوسنۍ پښتو د ملفوظي (ګړنۍ) ژبي برخه يې پر مکتوبي (ليکنۍ) ژبي باندي برلاسې ده.

د لمر وړانګو لاس را اوږد کړ، د ګل مخ په شبنم مينځي

د نسيم په غېږ کي څـــانګي، څـــکه زانګي او نـــڅـــېږي

د معصوم سپرلي و پښو ته د خزان مغرور سر پرېووت

غـــوړوي لـمن د عـــجز، د غـــرور لــــه سورلۍ لـــوېـږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

په هــار کي د خوښیو، د غــمو زرګـــر غمیان ږدي

د اوښـــکو مــرغــلري په امیــل کي د ګــرېــوان ږدي

د ښاغلي قلم مل په شعرونو کي د ځینو پخوانیو شاعرانو تشبیهات په لړ او ښتې ښه تر سترګو کېږي، چي د شعر خوند یې نور هم ور زیات کړی دئ:

د غــرور لباس که جـــوړ وي له ورېښمـــو

په ورو –ورو به د اورېښم لکه ګودړ سي

او په ځینو شعرونو کي د اولس درد او خوږ د شاعر عواطف او احساسات دوني اغېزمن کړي دي، چي د هغو ډېر ښکاره بیان په ځانګړې توګه په آزادو شعرونو کي، شعري اړخ یو څه تت غوندي کړی دئ، د دې تر څنګ ځیني تشبیهات لکه: د څو شپېو پر شا، د ساندو پر شا او یا داسي نور ترکیبات لکه: جامې په تن کول، زما تر سترګو سول، چي زما په نظر د شعریت ښکلا ته څه زیان رسوي.

د پښتو ژبي په اوسني منظوم ادب کي د ښاغلي قلم مل او نورو ځوانو شاعرانو هڅه او تلاښ د ډېري ستاینې وړ دئ، د دوی هر شعر او هره ټولګه موږ ته د زړه سبک رابخښي.

خو، د منظوم او منثور ادب دنیاګۍ د هنر او کماله ډکه دنیاګۍ ده، ډېر نفیس او ظریف اړخونه لري، په هغو ټولو پوهېده، ډېري سترپیاوي او ستوماني غواړي. که د "توصیه" کلمه پر چا بده نه پرېوزي، نو غواړم د ښاغلي قلم مل د دې ټولګي یوه نیم بیتۍ په لړ بدلون سره د لیکني په پای کي راوړم:

غواص غوندي غوټې پسي وهه، په لاس به درسي

د ښاغلي قلم مل د شعري هسک د نورو روڼو اوښکو د لیدو په هیله.

محقق (څېړونکی) شېرشاه رشاد

کندهار - علامه حبیبي واټ

1386 د سلواغې 7

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ځوان شاعر

شعر هغه منظوم او منثور کلام دئ، چې د اورېدونکو او لوستونکو په عواطفو او احساساتو کې تحریک پیدا کړي و دې کلام یا وینا ته شعر ویل کېږي، حمید بابا وایې:

شعر نه دئ دا خوناب د زخمي زړه دئ

یا د ستي وتلی دم د خــولې د مړه دئ

د ښاغلي ځوان شاعر حبیب الله قلم مل نوې شعري ټولګه (خزانه ! تا به ویل) په پښتني شعر او ادب کې ډېر ګټور ادبي اثر شمېرل کېږي او ژر تر ژره به زموږ د پښتني ټولني د ځوان قشر د استفادې وړ وګرځي، دغه ادیبان، شاعران او لیکوالان دي چې د خپلې ټولني ناخوالې و خپل ولس ته ور په ګوته کوي او د سالمې ټولني په جوړولو کې مهم رول لري، نو له همدې امله یو شاعر او لیکوال د خپلې ټولني ټوله نیمګړتیاوې د شعر، نظم یا نثر په ژبه و خپلو خلکو ته وړاندې کوي، او د خپلې ټولني د ځوانانو ذهنونه ورتنویروي او هغه بې عدالتۍ چې د ده په ټولنه او محیط کې وجود لري خپل ولس په خبروي.

د ښاغلي حبیب الله قلم مل دغه لومړۍ شعري ټولګه پر درو برخو وېشل سوې ده، چې لومړۍ برخه یې شعرونه او نظمونه دي، چې ټوله (**۵۲**) شعرونه او نظمونه دي، د بیتونو شمېر یې تر **۲۸۵** پوري رسېږي.

دوهمه برخه یې څلوریځې دي، چې ټول شمېر یې (۱۸) ته رسېږي، او دریمه برخه یې ازاد شعرونه دي چې شمېر یې پنځو ته رسېږي.

ځوان قلم مل پخپلو شعرونو کې نوې ترکیبونه په ساده الفاظو کې راوړي دي، د پېچلو او مغلقو الفاظو څخه یې ډډه کړې ده، لکه چې وایې:

اوښکې که مې وژباړې معنا بې غم او وير راسي

داسې به وي کمې چې خوښې یې له تعبیر راسي

ما ته د تدبیر معمار ماڼۍ ذهن کې جوړې کړې

ورانې سې چــپه سې زلـــزله چې د تقدیر راسي

یا دا چې وایې:

وو ایاست ملګرو څه رقـم غـزله ولـیکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن د خوشحالۍ او که د غم غزله وليکم

په پورته بيت کې د طباق ادبي صنعت راغلی دئ، چې د خوشحالۍ او غم تر منځ تقابل موجود دئ. يا دا بيت چې وايي:

زاړه او نوي يې کـباړ کې له بـازاره وړي

دا دې ناترسه ګاونډی پر دغه لاره وړي

په پورته بيت کې د نوي او زاړه تر منځ طباق راغلی دئ. ښاغلی حبيب الله قلم مل وايي:

د ژوند هره شــېبه چې مې د زيار په خــولو مينــځم

د وخت پر تندي پروت سپېره غبار په خولو مينځم

ځوان قلم مل لکه خوشال خان چې د پښتنو د بې اتفاقۍ څخه يې سر ټکولی دئ، چې وايي:

اتفاق په پښــتانه کې پيدا نه سو

کنې ما به د مغل ګرېوان پاره کړ

بل مثال:

که توفــيق د اتفاق پښــتانه مــــومي

زوړ خوشال به دوباره سي په دا ځوان

ښاغلی قلم مل هم د پښتنو د بې اتفاقۍ څخه ژاړي او وايي:

واړه د نفاق غچۍ غوڅ کړي دي

خدايه دا پښـتون لر او بر وګـنډه

يا دا چې وايي:

خوشال بابا زوړ او سه ځوان به هيڅکله نه سې

پښتون ولس به نه سي پر يوه خوا سره ملګری

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پورته بيت کي هم د زوړ او ځوان کلمو تر منځ طباق راغلی دئ. قلم مل پخپله شاعري کي د کلاسيکو شاعرانو تخيلي تشبيهات په ساده الفاظو کي راوړي دي، لکه چي وايي:

لـــکه لـمر چي وي نيمی تنـــدر نيـولی
د يار مخ او تور زلفان يې هسي ښکاري
دا صـــدف که د ســره ګل غبږ کي شـــبنم دئ
سپين غاښونه سره شونډان يې هسي ښکاري

په پورته بيتو کي مخ مشبه، لمر مشبه به، زلفي مشبه، تندر مشبه به، شونډان مشبه، سور ګل مشبه به، غاښ مشبه او صدف مشبه به دئ. (لکه) د تشبيه توری دئ، څرنګه چي د تشبيه توری ښکاره پکښي راغلی دئ نو يې مرسله يا مطلقه تشبيه بولي.

په کلاسيکو شاعرانو کي لکه: خوشال خان خټک، رحمان بابا، حميد ماشوخېل، عبدالقادر خان خټک، اشرف خان هجري، کاظم خان شيدا، معزالله مومند، پيرمحمد کاکړ، شمس الدين کاکړ او تر ميرزا حنان بارکزي پوري د (حباب) کلمه پخپلو اشعارو کي ډېره کارولې ده، کاظم خان شيدا وايي:

د حباب په دود يې سر وي بې دماغه
چي نظر په عظم و شان د لوی دريا کا
د حباب په شان يې زړه نمايان نه سي
چي سينه له درده چاکه بيدلان کا
پيراهن راباندي تر لکه حباب شه
خپلو سترګو چي په ما باندي باران کړ
بلندي يې د حباب په شان يو دم وه
څه آماس لري د سر ناکس عجب
پکښي بند وم لکه باد له ناتوانۍ
که صياد کاندي حباب زما قفس
پوشيده يې په پرده خپله هيڅي کړه
نور څه نه لري مستور حباب هرګز
په عالم کي يې اسمان ته حباب وايي
د شيدا صورت هجران په څه حقير کړ

خو ښاغلي قلم مل د حباب کلمه پخپل شعر کي داسي راوړې ده:

په خېمه کي د حباب مو ټول ژوندون دئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه پو د حــیات له کـــوره یــــون دئ

د ښاغلي قلم مل په شعري ټولګه کې د سېلاب، فورم، محتوی او قافیې له مخې کمی نه ښکاري، که چیري څه کمی پکښې وي هغه د یادوني وړ نه دئ.

په اخیره کې زه حبیب الله قلم مل ته د دې شعري ټولګې مبارکي وایم، د پاک خدای ﷻ څخه د ده قلم هڅاند غواړم، پر قلم دې برکت وي.

و من الله توفیق

الحاج فضل محمد پنهان

ده خواجه، څلورمه ناحیه

کندهار

۲۱/ ۲/ ۱۳۸۹ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزلي

چي پر خوله مي ستا د نوم لفظونه راسي
د زړه بڼ کي مي مايوسي غوټۍ وا سي

چي وړمه سي ستا د ذکر، پر چاپېره
د خزان د شيطان ځکه ورته شا سي

۱/۵/۱۳۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر مي ستا ښکلا ته انتخاب د تورو خام دئ
ستا ښايست بادار دئ زما کلام لکه غلام دي

نن چي دي په ښکلو لفظو ياد کوم د ښکلي نوم
دا هنر په ما کي؟ که کمال مي د الهام دئ؟

تل به دي د حق په سترګو خپل او پردي پېژندل
نه دي ويل دا چي دا پردی دا مي د قام دئ

ټول اوصاف يې لوستي په تورات او په انجيل کي وه
ځکه دي قايل پر نبوت زوی د سلام دئ

نوم يې لا د جهل د پلار وړی وو ستا دې دښمن
خود خوار ابوجهل په کونينو کي ناکام دئ

۱۳۸۵/۱/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چي حصه په پاک هنر کي لري
ښکلي افکار هغه په سر کي لري

د سرېتوب يې علامه در ښيم
تاثر د سترګو په نظر کي لري

چي د يقين پر پلونو پل نه ايږدي
د شک پر لار ژوند په خطر کي لري

وجود يې ځکه ټول له وهمه رېږدي
زړه د دوو سترګو په سنګر کي لري

دغه توښه نامناسبه ښکاري
چي "قلم مل" يې په سفرکي لري

۱۳۸۸/۳/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د نښان په نيت راوړم تار تر کتابه پوري
ته د نغمو لپاره تار وړې تر ربابه پوري

د ساحل څنډه تا ته ژوند کب لره مرګ دئ اشنا
که څه هم لنډه فاصله وي تر دريابه پوري

له سوال کولو سرې* سم سړی په سر ووهی
دغه غريب يې کله پرېښود تر جوابه پوري

باده لږ تم سه په ورتګ کي تجاوز مه کوه
يو څو شېبې لا ستا دي پاته تر حبابه پوري

د اميدو له سينده راوړه "قلم مله" اوبه
په وچ بيابان کي ستا د هيلو تر ګلابه پوري

۱۳۸۸/۳/۱۳

* سره يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لويي لاري لارويه وايه چيري به ځو
زه دي وجود، ته مي زړګيه وايه چيري به ځو

روان له ښاره وو و کلي ته د ژوند په تمه
پر کلي ګرځي تور لوګيه وايه چيري به ځو

مودې سوې تېري لا نشه يو لا اثر يې پاته
مورِ دي چښلي د وير ميه وايه چيري به ځو

اوس د کاروان مهار په لاس کي د پرديو ښکاري
د قافلې د سر سړيه وايه چيري به ځو

د يارانې مزه مو نسته "قلم مله" ياره
زه يم هوښيار ته ليونيه وايه چيري به ځو

۱۳۸۸/۳/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکي که مي وژباړي معني بې غم او وير راسي
داسي به وي کمي چي خوښي يې له تعبير راسي

ما ته د تدبير معمار مانۍ ذهن کي جوړي کړي
وراني سي چپه سي زلزله چي د تقدير راسي

هيلو بې صبري کول اميد په صبر وويل
صبر سئ! د صبر خوږ ثمر به مو صابر راسي

غړي د وجود يې مريدان شروع په ذکر سي
کله چي د زړه و کور ته ستا د نامه پير راسي

خوښه به يې نه وي چي په ژوند کي غلطي وکړي
سم سړی وي کله په موضوع کي يو ځاي ګير راسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لاس په څېر، يو درد دئ د زړه ور مي ټکوي
احساس مي سر ته ناست دئ او پر سر مي ټکوي

خبر نه يم چي وړی يم د څو کلو خوبونو
راويښ به سم بيا هله چي محشر مي ټکوي

زه باد د خزان نه يم چي به پاڼي رژومه
وېرمه يم ځکه هر شرير خطر مي ټکوي

د زرو که د اوسپني سکه يم نه پوهېږم
د پښ پر سندان پروت يم بې هنر مي ټکوي

ماښام دی و تيارو لره نژدې دئ ځکه وايي
د قهر په څپړو هر سحر مي ټکوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستي د خيال تر ونو لاندي هيلي
په تدبير ډېري درومي وړاندي هيلي

په پاکو زړونو کي چي واوسېږي
سپېڅلي پاته سي څو تاندي هيلي

څوک يې ژوندی ساتي د ژوند تر پايه
د چا وي مړې د چا مړژواندي هيلي

نن د رحمت د سمندر له غېږي
لکه څپې سوې راڅپاندي هيلي

د داسي درنگو شېبو هيله لرم
چي "قلم مله" خاندي، خاندي هيلي

۴/۴/۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسلامي مقدساتو درناوی په کار دئ
د اجتماع د اساساتو درناوی په کار دئ

منمه چا به دي وي هيلي زخمي کړي ګرانه
ستا د دې درد او احساساتو درناوی په کار دئ

څېره يي مه يادوه ستونزه يې کړه ياده د شخص
دلته د شخص د شخصياتو درناوی په کار دئ

که نيمګړتيا که ځانګړتيا وي دواړي ولټوه
د مشکل حل کي د صفاتو درناوی په کار دئ

چا ته که وايې "قلم مله" نو په نرمه ژبه
وايه ډېر ښه د کايناتو درناوی په کار دئ

۳۰/۴/۱۳۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي که ښکلاوي سره کښېنستې
ځنګ پر ځنګ روڼاوي سره کښېنستې

تا د دوو مینو زړو ازار وکړ
ځکه دوې ګناوي سره کښېنستې

غم له کلي هغه ساعت کډه کړي
خوله کې که خنداوي سره کښېنستې

زما لا جرئت را زیاتوي هنوز
حسنه! که اداوي سره کښېنستې

نن د "قلم مل" د سر امان لره
موري ستا دوعاوي سره کښېنستې

۱/۵/۱۳۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوهي څو ذرې وې پر مغزو راواوښتې
روڼاوي سوې، خورې سوې، پر تيارو راواوښتې

د ورځي غبږ خو ستا ده د سبا پر اوږو راسې
منم دي هلته لمره که پر شپو راواوښتې

د ژبي په کلا کي دي د زهرو ښامار اوسي
خوږې خبري ځکه په ترخو راواوښتې

زموږ تنده ماته نه سوه ځکه تږي يو تر اوسه
سرابه چي په شکل د اوبو راواوښتې

دا ښکلې شاعري به اخر پرېږدم "قلم مله"
که يو ځلي مي ګوتي پر پيسو راواوښتې

۵/۳/۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په غم کي يم بې غمه له خوښيه
نېستمن نه يم څه فرياد کړم له نېستيه

کوڼ خو وې نور به هم کوڼ سې که يې واورې
د دردمن اولس د درد سوې سلګيه
نور يې څه کوې تصوير ته چي يې ګورې
دا راپېښه ده د خپل دوست له دوستيه
له پرهره دې خاموشه اواز اورم
وايې پاڅه دا يې خېژي له خولګيه
سوه د زړه د سمندر په تل کي ډوبه
د غمجنو ارمانو ډکه ببړيه

هسي زړه په خوري و چا ته فايده نه کړي
"قلم مل" دي کړي ځان خلاص له شاعريه

۱۳۸۸/۹/۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مړيني ما ژغوري حيا راته حيات راکوي
روح مي راپوه کړي په وجود کي ژوند نجات راکوي

تبادله ده د اسعارو تر منځ زما او د ده
زه مي الهام لره الفاظ دی کلمات راکوي

ښکلا په ښکلي زېروي د تشويق ښکلی هنر
پر هنريت يې شاهدي ټول کاينات راکوي

دا که زموږ خوښه وي که وي دا به کېږي ضرور
موږ ته دردونه او خوښي د وخت حالات راکوي

دا چي د شپو پر پېښو تغمې د روڼايي ښکارېږي
ښايي سهار له شتمنۍ څخه زکات راکوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له درده زيږو او دردونه زېږي زموږ له وجي
ستا د احساس پر تن زخمونه زېږي زموږ له وجي

له زړو پيدا په زړو کي اوسو اخر مرو په زړو کي
داسي به ګورې چي نور زړونه زېږي زموږ له وجي

لکه چي تېر سوله پر تېرو تېر وختونه د وخت
د ژوند په غېږه کي يادونه زېږي زموږ له وجي

دا که ورانۍ که وادنۍ دي دا به وي همېشه
د نړۍ دغسي کارونه زېږي زموږ له وجي

شېبې، شېبې مو له رنګونو سهارو سره مل
د "قلم مل" د خيال ښارونه زېږي زموږ له وجي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تلو دي راغله جوړه غم او اختر*
څنګه به لمانځو دا دوه غم او اختر

د ژړېدو او خندېدو لپاره
راځي په دغه اسره غم او اختر

خورې او خوَرې دواړه سره سوله یو ځای
سوله پر مورې راایله غم او اختر

نورو ته ځي پر بېلو، بېلو
مورې ته راځي پر یوه غم او اختر

۱۳۸۸/۸/۸

* د شهید حاجي عبدالرازق (شېرزاد) په یاد ویل سوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر په بڼ کې مو جوړ کړی د غزل سیمینار
د ګل پر څانګه راچاپېر دي د لفظو مېلمانه

شاعر د زړه د براس په ګرځ ځکه خېمې وهلې
چې په راحت یې لاندې کښېني تر سایو مېلمانه

څوک چې د چا د زړګی رنغ ته انعکاس ورکوي
خدایه ته مه کړې ! دا خواخوږي د غمو مېلمانه

له پښتني کاله څه ډېر څه په ورو - ورو ووتل
بد مرغه کرکه او نفاق به وي تر څو مېلمانه

کوربه پښتون او میلمه پال دئ خود یې کور ورانیږي
نن یې و کلي ته راغلي بې پښتو مېلمانه

هره ذره یې د وجود پرهر - پرهر ښکارېږي
ملهم بې کله کړې خالقه د زخمو مېلمانه

۱۳۸۵/۲/۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سينې په صندوقچه کې د ښکلا په پوښ کې زړه دئ
يا د سرو ياقوتو کان دئ چې د غره غېږ کې ويده دئ

دوی روزلي حيوانان دي چې ويجاړي په سمبال کړي
زموږ چې هر وګړی ګورې د ورانۍ په کار کې ښه دئ

له کاڼه کلي څه راغلی په ړانده ماحول کې اوسي
په تيارو يې پروا نشته د روڼا د کاله نه دئ

چې له اور سره لوبېږي کله ډار کړي له سپرغيو
تار د شمعې په ځيګر کې که سوځېږي باک يې څه دئ

واښه نه خوري ګذاره يې د معصومو زړو په غوښو
دا بچی د مېږي نه دئ دا اولاد د سره ليوه دئ

د پاسته پالنګ له پاسه چې خوبونه په ارام کړي
د دې پسله "قلم مله" دغه واری پر هغه دئ

۱۳۸۵/۵/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مې فرېب خوښ نه په طبعه د سراب یم
ماتوم تنده هر تږي ته دریاب یم

د نن کار کله پرېږدمه و سبا ته
څه پروا کړي که نن لږ څه په عذاب یم

زړه مې نرم مګر عزم یې ډېر کلک دئ
نور په خوی او په خاصیت لکه حباب یم

د زړه کور مې دئ د ځوانو هیلو ځاله
په مستي کي نن راغلی د شباب یم

خوند د عفوي کله سته په انتقام کي
"قلم مله" یاره یار ته په خطاب یم

۱۳۸۱/۸/۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاروان تندي اخيستي دئ ځاروان تندي اخيستی
مين خو لا پر ځای پرېږده جانان تندي اخيستی

ببوسه به پر دښته خود له چوله چولاوه وي
چي دلته مو په کلي کي لوی خان تندي اخيستی

له مځکي څه ګيله ده، چي يې شنه لمن سپېره سوه
په دغه ورځو شپو کي لوی اسمان تندي اخيستی

په تنده کي به تاندي له دې خاورو وټوکېږي
دا نه چي نو په للمه کي باران تندي اخيستی

په غبږ کي يې ځپې ځپې سراب اوړي را اوړي
د تن هر رګ يې وچ دئ بيابان تندي اخيستی

تنها پر موږ راغلې وچکالي نه ده ملګرو !
يوازي کندهار نه ټول افغان تندي اخيستی

چي وي د "قلم مل" ها د قلم سيوري ته ناست وي
په کور کي د عرفان کله انسان تندي اخيستی

د مهرباني مور کچکول سوه په دوعا لاسونه
د خوش نصيب اولاد و خوږ ته دي دوا لاسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هيلو ځرک د ناهيليو په تيارو کي ښکاري
د شپو ګرېوان به اخر ځيري کړي روڼا لاسونه

د پسرلي له ګلو خپله ورېمه نه جوړېږي
چي پر سرو باندي يې تېر نه کړي هوا لاسونه

چيري چي زړه مي ستا و زړه ته هر کلی ونه کړي
نه کېږي هر څو که دي تاو کړمه پر ملا لاسونه

ځئ چي د زيار خولې کړو توی نن د زحمت پر ځلي
اخر به دا ويجاړ وطن جوړ کړي د چا لاسونه

۳۰/۸/۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بخت آس د پوهي توره راسره وای
وخت موسی تر کوه طوره راسره وای

د تيارو درز مي ګنډی په تار د ستورو
سپينه ستن که ستا له نوره راسره وای

نشه يان به نه وای ټوله به مستان وای
که د جام پر ځای انګوره راسره وای

د دښمن لاس به مو وخت لا وای پرېچلی
که پر ځنګ ولاړ تربوره راسره وای

د ښامار زامو ته دا چاره کافي ده
که د هوډ سخته امبوره راسره وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزي مي د سترګو له دالانه د نظر مرغۍ
ښکار يې کړي بې رحمه، ستا د سترګو د بڼو ښکاري

زه چي ستا و خوا ته هر قدم په توبه اخلمه
ناست وي په خزه کي هر قدم ته د توبو ښکاري

زړونه مو د کاڼو سول د غرو طبيعت ته ورته يو
راسه د وجود غرمو په نښه کړه د غرو ښکاري

دوه صياده راسي يو يې غېږه کي سپرلی يوسي
بل وي د سپرلي د مست بلبل د ترانو ښکاري

دواړه د ژوندون په ختمېدلو پسي وتي دي
يو دي "قلم مله" که ده وچي يا اوبو ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلوم د نن په غیږ کي د سبا د امید شمعه
د تیارې زړه به روښان کړي په رڼا د امید شمعه

خاص له تا کوم غوښتنه ستا جلا ده پېرزوینه
همیشه مو کړې ملګرې یا الله د امید شمعه

د نېستۍ ماښام کي زېږي د ژړا بچي مایوسه
تل ځلېږي په هستۍ کي په خندا د امید شمعه

ښخ یې زړي کړل د میني وایي ګوندي زرغونه سي
دا لفظونه یې پر ژبه وایې دا د امید شمعه

د تشویق په قدم درومي د هدف منزل ته رسي
دا چي وینې "قلم مله" دا دنیا د امید شمعه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستن سه زموږ د زړونو پرهر وګنډه !
ستوري پر لمن د سحر وګنډه!

لمر غوندي بې تمي تر هر کوره ځه
ګرانه خوی په دغه هنر وګنډه!

ته چي د خليل پر پلونو پل نه ږدې
ځه ځان ته لباس د ازر وګنډه!

واړه د نفاق غچي غوڅ کړي دي
خدايه دا اولس لر او بر وګنډه!

ما ته د کومک په پلمه مه راځه
خپل ځيري ګرېوان او ځيګر وګنډه!

۱۳۸۵/۱۰/۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نړۍ واړه خلګ لوړ دي او موږ لاندي خلګ
څئ ! چي تر هسک ځانونه لوړ کو پربږدو وړاندي خلګ

د ځوان قوت سره به مل کړو زوړ حکمت د زاړه
د کار سمون ته به سمبال کړو دغه تاندي خلګ
تر څو ځانونه اصلاح نه کړي دغه زموږ وګړي
له دې عذابه به تر هغه وهي ساندي خلګ
چي افسانې خلګو بللې اوس رشتیا وختې
د انترنیټ له لاري هسي چاري کاندي خلګ
څومره چي وس وي فرېب او چل کړي ورور د وروره سره
څومره چالاکه او په ژبه سوه غړاندي خلګ

د "قلم مل" په څېر اوسېږي دلته ډېر انسانان
په ژوند لا مړه دا بې هدفه دا مړ ژواندي خلګ

۱۳۸۴/۴/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایاست ملګرو څه رقم غزله ولیکم؟
نن د خوشحالۍ او که د غم غزله ولیکم؟

غېږې د نرۍ ته طبیعت ترخه خواږه راوړل
اوس زه د خوښۍ که د الم غزله ولیکم؟

راغله د نغمو پر اوږو زما د زړه رباب لره
زه به سندریزه ترنم غزله ولیکم

نوره فیصله پرېږدمه دې دردمن وګړو ته
زه به د خپل فکر په قلم غزله ولیکم

سیوري د قلم ته د کتاب لمن که ونیسم
هلته "قلم مل" به یو ناګرم غزله ولیکم

۱۳۸۴/۱/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چي خولې يې له ګرېوانه تر لمنو راځي
دغه نېستمن كله نظر ته د شتمنو راځي

نن كوچېدلی د خوښۍ كاروان له كلي څخه
ځكه جوپې جوپې لښكري د غمونو راځي
د څو پيسو په مقابل كي تر هر څه تېرېږي
دغه احوال د دغه ښار له بازارونو راځي
چي قافله د ژوندون ولاړه سي د مرګ غېږي ته
د اجل غشي به مو هغه دم تر زړونو راځي
ته چي مي څومره خندوې هومره خندلای نه سم
ته څه خبر يي چي پر زړه څه د غمجنو راځي

د خس په څېر د وخت څپو يووړی له ځانه سره
كله به بيا ورک "قلم مل" تر ساحلونو راځي

۱۳۸۴/۴/۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په ښار کې مي د هيلو فقيراني ګرځي
لکه په کور کې د شتمن چې مزدوراني ګرځي

هيلي ماشومي وې چې کله د زړه ښار ته راغلې
ماشومي ځواني سوې، زړې سوې لا خواراني ګرځي
خود به يې ژوند خوار او ذليل وي سرنوشت نه لري
په دغه ښار کې څو سوالګري دي پېغلاني ګرځي
د رنځ و ژبي ته مي ګورم، ترجمانه طبيب
سترګي زهيري اړومه مريضاني ګرځي
د ګناه زهر کله کله راته شات ښکاره سي
تاوان او ګټه راته هغه دم يو شاني ګرځي

له "قلم مله" به ملګرو ته نور څه سي پاته
بس دغه کرښي بې د شعر جاويداني ګرځي

۱۳۸۴/۲/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لرم ملګرى په ملګرو کي د زړه سره
نه پر شاوخوا سته نه نژدې مي له کاله سره

څومره که دي څوک سپک د سپکتيا په تله وتلي
هومره به نور دروند سې د دروندتيا په دروند تاله سره
ها چي له کلو مي د سرو تودو ملګرى وو
اوس نه راته ګوري په نظر د يو کاته سره
واړه په مطلب د يو او بل ناسته ولاړه کړي
ټوله سره غله دي سره غله دي دا چي مله سره
داسي وخت ته راغلو چي په شپو شپو سره نه وينو
داسي ورځي هم وې چي مو هره ورځ ليده سره

ورځ په ورځ بدلون په تمدن کي د نړۍ راځي
مونږ لا "قلم مله" په غفلت کي يو بيده سره

۱۳۸۴/۴/۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

نفس مو پخپله د غلیم غوندي شیطان غوندي دئ
په دې وړوکي تن کي پروت دئ د جهان غوندي دئ

ببله شیطان له مالیاریه کوي کښت د ګناه
په دغه کار کي روزل سوی د دهقان غوندي دئ

د وجود غړو ښو ته بد بدو ته ښه مه وایاست!
خیر دئ که زړه مو د هیواد د پارلمان غوندي دئ

ښکلی که څومره وي سپین مخی افسوس زړه یې تور دئ
په مخ صفا په زړه صفا کله جانان غوندي دئ

له زړه یې څکه د روڼو اوبو چینه بهېږي
د شمعي تن اوس د اورونو د باران غوندي دئ

۱۳۸۴/۴/۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

سور لعل مو دئ په لاس کي؟ که مجمر مو دئ په لاس کي؟
ملګرو نه پوهېږم که ګوهر مو دئ په لاس کي؟

ساقي د کينې اور مو دئ په زړونو کي بل سوی
د ميني اوبه راکړه تش ساغر مو دئ په لاس کي

د پوهي په ګانه به واړه وپسولو ځانونه
د تاندي ځوانۍ وخت لکه سره زر مو دئ په لاس کي

يو څه به لا اوږدې کړو د ديدن شپې هم نوري
کوتا دئ وخت د ژمي ماځګر مو دئ په لاس کي

قلم خو مي ملګری دئ که زه د "قلم مل" سم
نمو چي په هنر کوي هنر مو دئ په لاس کي

۱۳۸۳/۱۱/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېباسه ! دا زړه مي ستا د مینې په جال کښېباسه !
داسې لکه روح او تن يو بل په کمال کښېباسه !

وخت د وړوکتوبه زه به څان درته ماشوم کړمه
څه يو څو لحظې مي د خوبنيو په ټال کښېباسه !

چيغې پښتنې يې له مغزو څخه وتلې دي
بيا يې په مغلو زړونو ږغ د خوشال کښېباسه !

تل سترې ستومان وي د پردو په ديدنو پسې
نن يو څو شېبې يې ستا د وصل په خيال کښېباسه

ته د اخلاص غېږه کې لمنه د وفا نيسه
ګوره "قلم مله" څان په داسې جمال کښېباسه

۱۳۸۴/۱۰/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تخيُل کښي مي ده ښکلې آئينه ساتلې
دې آئينې راته جانانه ستا څېره ساتلې

نه مي هېرېږي که سي تېر پېړۍ پېړۍ کلونه
ما پخپل ذهن کي د يار د کور کوڅه ساتلې
ډېرو ساتلي دي په زړو کي رنګارنګ کلمې
خو ما محبوبه! ستا د نوم ښه کلمه سا تلې
له ډېره وخته مي دښمنه ستا د مرګ لپاره
د زړه په سره پوښ کي ده توره توپنچه ساتلې
د زړه په جام کي خو د ميني د ښکلا اوبه وي
تا پکښي ولي د کينې لويه لمبه ساتلې

چي کوم رهزن يي "قلم مله" نه کړي چور و تالان
د زړه په ښار کي مي د هيلو قافله ساتلې

۱۳۸۴/۷/۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خېمه کي د حباب مو تړول ژوندون دئ
په يوه، پو د حيات له کوره   يون دئ

ما د زړه له تاکه جام د مستۍ ورکړ
د خمار شور يې راوړی لړ سکون دئ

لېونتوب مي راته لار د عقل ښيي
چي يې عقل رهنما و اپلاتون دئ

پر ساحل چي مو ببړۍ په غرقېدو سي
ځکه زموږ او جالوان تر منځ بېلتون دئ

لکه سپند چي پر مجمر دود او ايره سي
هسي سوی د نفاق مجمر پښتون دئ

۱۳۸۱/۲/۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د هسک اوښکي راڅاڅي ځکه ښکلي راټوکېږي
قافلې به د ورېمو بیا راستنېږي و ستنېږي

د لمر وړانګو لاس را اوږد کړ، د ګل مخ په شبنم مینځي
د نسیم په غېږ کي څانګي ځکه زانګي او نڅېږي

د معصوم سپرلي و پښو ته د خزان مغرور سر پرېوت
غوړوي لمن د عجز د غرور له سورلۍ لوېږي

انځورګر تخیل راغی د ښکلا انځور ورڅخه
جام د هیلو یې په لاس کي د امید په می مستېږي

د زمان پر سپینه پاڼه به د ژوند تصویر انځور کړم
ځکه اوس مي "قلم مل" دئ دا هستي بیا نېستي کېږي

۱۳۸۱/۳/۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند ټاټوبی مو وران سوی په لمبو سوځلی
لېښي مو نغښتي جوړو به دا ویجاړه کلی

ځو د یووالي غېږ ته دروموو د بېلتون له غېږي
د وحدت هار مو د سمون په زرین تار پېیلی

نن به ریښې د نفاق خېژي له سمسوره بڼه
ځکه مالیار د اتحاد و بڼ ته بیا راغلی

دا تور فلک به کړو زرین په کهکشانه ستورو
ټولي تیارې به رڼوو راسره لمر ښاغلی

د "قلم مل" د زړه غوټۍ به پکښې وغوړېږي
نن د خزان په لړمانه کي نوبهار ختلی

۱۳۸۱/۱۸/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځئ! ملګرو نمانځو په شعرو کې انارګل
ښکلا یې ده راوړې په څېرو کې انارګل

چې ښکاري یې په شونډو اننګو کې رنګیني
زېبښي اوبه رنګیني په ریښو کې انارګل

اسمانه تا د اوښکو مرغلرو تخم ورکړی
چې رایې وړل لعلونه په باغچو کې انارګل

څپه، څپه خندا چې یې د خولې ساحل ته راسي
د شونډو غوټۍ ګل کړي خندېدو کې انارګل

د وینو پر ساحل یې "قلم مله" ځان ښکاره کړی
په سره مخ راته ګوري په لمبوکې انارګل

۱۳۸۲/۲/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خزان جابره ځکه بهار بد وړي
چي له ژونده د سپرلي دا خونخوار بد وړي

لمر قاضي او د رڼا يې محکمه ده
تياره ځکه په راتګ د سهار بد وړي

ښه يي نه ايسي تر سترګو چي غريب وي
شتمن خلګ له نېستمن او له خوار بد وړي

تر دماغه دي در درومي وږمې خپله
و ګلونو ته لاس مه وړه ماليار بد وړي

د بري په تکل زه د "قلم مل" سوم
ځکه لار غلطه نه کړم چي يار بد وړي

۱۳۸۲/۱/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

افکار چي څپړندوی سي د لفظونو پای و سر ته
د زړه خبري دُر باسي دماغ تر خولې بهر ته

د جهل په تیارو کي د عرفان سپوږمۍ ځلېږي
تېرېږي په رڼا کي د رڼا کاروان سحر ته

و هسک د تمدن ته چي پرواز نه سي کولای
د میني وزر ماتي ضرورت لري و پر ته

د پوهي ګوهر وکره! د زړه پر شاړه مځکه
چي ومومې لذت د دې لذیذ کښت د ثمر ته

پوهنه "قلم مله" د ژوندون د سمون پانګه
د زړه ور، ورته پرانېزه و دې عظیم هنر ته

۱۳۸۰/۱۲/۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته نيول چي ډېرو ټيټ په احترام سرونه
تر خاورو لاندي سول هغه د ننګ او نام سرونه

د احساس اور مو د رګو وينو ته جوش ورکوي
وي به دا جوش په جوش تر څو نه سي تمام سرونه

ژوند لکه لمر د مازيګر څومره غروب ته نژدې
د مرګ تياري ژر پر راپورته کړي مابنام سرونه

وي په امان به مو سينې تل د نفاق له غشو
که د يووالي سپر ته واړه کړو نهام سرونه

و تفاهم ته "قلم مله" هغه وخت رسېږو
چي قطع نه کړو يو تر بله د کلام سرونه

۱۳/ ۵/ ۱۳۸۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره مو له زړه سره پیوند ټپه
لکه د ملالي د میوند ټپه

تل پکښې کې نغښتي وي د زړونو حال
واړه ده رښتینې بند پر بند ټپه

ټول پکښې د خپلو زړونو راز وايي
ځانته عجیبه شان لري خوند ټپه

کله چې د زړه براس په ټپو ووزي
درد دئ چې خوږه کړي لکه قند ټپه

څوک چې د قلم، مل او همرازه وي
هغه چا پسوللې وي په پند ټپه

۱۳۸۴/۱/۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فخر ځلی

سپوږمۍ وه که دا لمر وو د اسمان له غېږې ولوېد ؟
په شپه کي دي فلکه ! کهکشان له غېږې ولوېد

پېړۍ پېړۍ به مېشت وي لا په زړو کي د وګړو
تنها (رشاد) د ژوند د دې کاروان له غېږې ولوېد

(رشاد) د ارشاداتو راته ډېر څه دي پرې اېښې
دا نه چي لوی (رشاد) مو په تاوان له غېږې ولوېد

چي ټولو ته محبوب وو او موږ واړه پر مين وو
د مېني ستر سمبول مو د جهان له غېږې ولوېد

تشبیه موندلاي نه سم (علامه) ته په قاموس کي
په داسي لو ځیړنه کي مي توان له غېږې ولوېد

د مرګ په غشي ولګېد نن زموږ د فخر ځلی
راګړوب سو او راپرېوت د افغان له غېږې ولوېد

چي تل د "قلم مل" وو د کتاب سره ملګری
ملګرو نن مو داسي ستر انسان له غېږې ولوېد*

۱۳۸۳ / ۹ / ۱۲

* دا شعر د علامه بابا د لومړۍ تلینې (یادونې) په یاد غونډه کي د علامه بابا په یاد ویل سوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر مو د کاروان جرس ته ورته دئ
تن کي د انسان نفس ته ورته دئ

زما هيلي ماشومي او اميد ماشوم
کله ستا ناقص هوس ته ورته دئ

زړه پکښي چغيږي د مرغه په څېر
ياد دي د قفس محبس ته ورته دئ

ټوله د وجود په وينو ولمبېد
لژنده غاسل اودس ته ورته دئ

زما سره د زور ډغري مه وهه
توان دي کله زما و وس ته ورته دئ

۱۳۸۵/۱۰/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تقاضا د نفس چي کله تر هر کاره ورسم
وجدان ته سمه شرمنده چي پر دې لاره ورسم

خاونده توان د څه توښې راکړه سفر لرمه
د لاري مل به کوم عمل کړم چي تر ياره ورسم

څه سر اوسېږي په شپېلۍ کي د شپونکي ملګرو
چي له محفِله د رباب او له سيتاره ورسم

له ګڼي ګوڼي نه چي تنګ سمه په دې بازار کي
د غره په غېږه کي سکون وينم له ښاره ورسم

کتاب د ګل د يادو لولمه د زړه رهيل کي
په دې رقم به ګوندي زه هم تر بهاره ورسم

۱۳۸۵/ ۱۰/۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پـه روڼا نه تروږمۍ کي اوسو
موږ په يوه دغسي نړۍ کي اوسو

خود يو پراته د ناکامۍ پر درشل
چي د خوبونو په شړۍ کي اوسو

دوی د مريخ تر پلو ورسېدل
موږ لا په فکر د شپنۍ کي اوسو

نور خلګ ولاړه د خوښۍ تر کلي
موږ لا په ساندو او سلګۍ کي اوسو

د "**قلم مل**" که سو، هدف ته رسو
بيا به په هسک او په سپوږمۍ کي اوسو

۱۳۸۵/۹/ ۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کاڼو کي دي زړه دئ، که له کاڼو دي جوړ زړه دئ
د ټولو زړونه نرم سول خو ستا هغه زوړ زړه دئ

د دوبي په ګرمۍ مرو او د ژمي په يخنۍ مرو
دې دواړو يو وژلي، که يې ګرم که سوړ زړه دئ

ښکاره که ارام درومي خو وجود کي يې دننه
بدلون او انقلاب وي او په جوش دهر څُوړ زړه دئ

بدن که دي ډېر غټ دئ خو هر کار دي د ماشوم دئ
ما ډېر وې دورند تللی خو دا ستا خومره ووړ زړه دئ

دا رنګ يې "قلم مله" د غريب دئ دا څه سِر دئ
خو پټ يې په سينه کي ډېر غني او يو موړ زړه دئ

۱۳۸۵/۱/۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک چې پر زړه د مينې کښت نه لري
خالي کالبوت دئ څه ارزښت نه لري

لاندي کوي تر سر جوړه لاسونه
ځکه، غريب دئ چې بالښت نه لري

راوړه د شعر ژبې ته نوي الفاظ
چې تل ژوندي اوسي زړښت نه لري

په يارانه بې اعتبار نه کوې!
دا اسره ګر د چا درنښت نه لري

د "قلم مل" سه د کتاب ملګرى
ياري د نورو څه پايښت نه لري

۲۰۰۵/۸/۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه او نوي يې کباړ کي له بازاره وړي
دا دي ناترسه ګاونډي پر دغه لاره وړي

دوی خو د شپې له تور لباسه زغري جوړي کړلې
موږ يې جګړې ته خود ډېوې دي تر سهاره وړي
ځومره چي وس مو وي هغومره مي په کاڼو ولئ !
ما په رښتيا ډېري فايدې له دې سنګساره وړي
ځوک مو له دوبي ځوک له ژمي ځخه سر ټکوي
چا دلته ستونزي له خزان چا له بهاره وړي
خود به يې ژبه ګنګوره وي د فرعون له لاسه
موسي و خولې ته سرې سکروټې له انګاره وړي

د "قلم مل" يم د کتاب ياري به هم پالمه
ځکه خوندونه مي له دې ياری بې شماره وړي

۱۳۸۴/۱۲/ ۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د فکر د قاضي په فيصله مري
ستا له خوښي سره سم هغه شېبه مري

د ناورين په جال کي واړه يو لوېدلي
زما د کلي که هوښيار وي، که ساده مري

که د ميني روڼا راولو و زړو ته
خامخا به مو په ذهن کي تياره مري

د بل ملک دا په يوه پېړۍ کي نه مري
دومره خلگ چي زموږ دا په هفته مري

تل په ښو سره د بدو جبران کېږي
ورځ چي راسي "قلم مله" حتمي شپه مري

۲۹ /۱ /۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمال دئ په کوښښ کي له ښکلا سره ملګری
دا مه کړه! چي ته ځان کړې له بلا سره ملګری

کامیابه به سې هله که له دوا‌ړو برخمن سوې
د پلار خواست که دي سو د مور له دعا سره ملګری

لمر هم له تیارو بد وړي چي رخصت مازیګر اخلي
راستون سي په صبا کي له رڼا سره ملګری

خوشال بابا زوړ اوسه! ځوان به هیڅکله هم نه سې
پښتون اولس به نه سي پر یوه خوا سره ملګری

چي سپین زړه مي د تور رنګ په داغونو داغي نه سي
خالقه ته مي مه کړې! له ګناه سره ملګری

۱۳۸۲/۱/۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نوي پوهه فكر ځوان وساته
حيوان هوښيار لكه انسان وساته

ظالم همدا وايي په خوله ملګرو
چي زړه دي پاک او مهربان وساته
كه غواړې؟ ژوند په دې نړۍ كي وكړې
نو په سالم عقل جهان وساته
تر څو به غواړې له پرديو مرسته
له ځانه وشرمېږه ځان وساته
د حقيقي مشر به دا شعار وي
وطن ناموس افغانستان وساته

وخت باريک سوى لكه تار اومړى
خاونده ! زموږ پكښي ايمان وساته

۱۳۸۲/ ۳ / ۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند هره شېبه چي مي د زيار په خولو مينځم
د وخت پر تندي پروت سپيره غبار په خولو مينځم

وجود مي لکه ښار زړه مي ښاروال ورته ټاکلی
د دې ښار هر يو غړی به د کار په خولو مينځم

د ميني او يووالي درس به ورکړم و زلمو ته
له کرکي او نفرته څه دا لار په خولو مينځم

د ستونزو پرهرونه که ګنډم د زغم په ګوتو
په غېږ کي د زحمت به ستن او تار په خولو مينځم

تر مرګه به دا هوډ او دا تکل لرم ملګرو
د هر ذهن ماحول د ابتکار په خولو مينځم

۱۳۸۲/۲/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وصل وچکالي له ډېره وخته ده راغلې
جانانه! دا زما له کمه بخته ده راغلې

د ژوند زلمی د زیار تر پلو لاندي ورته ګوري
دا ځکه د ارزښت ناوې تر تخته ده راغلې

ته خود وایې چي ژوند د خوشحالیو مجموعه ده
ملګرې! پر تا کله شېبه سخته ده راغلې

د زیار نیالګی مي ایښی وو د ذهن کرونده کي
اوس وینم پر ثمر مي هغه درخته ده راغلې

۱۳۸۲/۲/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال لکه ونه، میاشتو څانګو یې غوټۍ نیولي
د شپو په غېږ کې، یې د ګل ورځو ګېډۍ نیولي

د ژوندون کډه مو، د څو شېبو پر شا تړلې
خو موږ بې غورو، پخپل ذهن کې پېړۍ نیولي

څئ! د خپل اوښکو، پر ځای توی کړو له قلمه اوښکې
تر څو به موږ د ویر په ستوني کې سلګۍ نیولي

وطنه! بیا دې د حالاتو ګرځ پر مخ لوېدلی
د غم په ونه کې د درد څانګو غوټۍ نیولي

د لوی هدف پر لور، هر ګام د بري غېږ ته تلل دي
کوچني هدف ته، ډېري لاري ناکامۍ نیولي

۱۳۸۲/ ۷/ ۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د احساس اور د تشویق په شونډو پو کړه
که د ژوند استعداد غواړې چي نور لوړ سي

په رتبه کي چي اصیل سړی لوړېږي
دی هنوز د تواضع په دوړو خړ سي

ستا له یاده مي د ساه وجود موجود کړه
که نه تن به مي بې دغه روحه مړ سي

د غرور لباس که جوړ وي له وربښمو
په ورو – ورو به دا وربښم لکه ګودړ سي

"قلم مل" لره یارنور وخت ملامت وي
خو کتو کي یار ناګرم، دی ګرم او پړ سي

۱۳۸۲/۱۰/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې څکه د ښکلو ټکومه
ستا د میني سپین الماس راڅخه ورک دئ

ودانۍ چي مو بدلېږي په ورانیو
د اصلي بنسټ اساس راڅخه ورک دئ
ستا د تن د هر یو غړي په عیب پوه یم
پر خپل ځان باندې قیاس راڅخه ورک دئ
ټیټ مغزی او ټیټي سترګی ځکه ګرځم
د غرور د سورلۍ آس راڅخه ورک دئ
ها چي زه یې لټومه معلوم نه دئ
دا چي کښته او که پاس راڅخه ورک دئ

د ظالم مخ چي اوس نه سم شین کولای
هغه دروند د وحدت لاس راڅخه ورک دئ

۱۳۸۲/۹/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سترګو څار مي ستا راتلو ته ستا پر لور اختره !
د دې ماتم په غېږ کې بيا که سرور خپور اختره !

په دې اميد يو چې ته راسې زموږ د کلي منځته
له بلاګانو څه به کلی سي تش تور اختره !

خوښي دي راکه په بدل کې مو غمونه واخله
د غم و سيوري ته مو مه کښېنوه نور اختره !

د جنګ پر اور که دي د سولي اوبه وښندلې
په هغه ورځ به پر کراره کړې زموږ کور اختره !

د "قلم مل" محل ته مه راځه د ساندو پر شا
راسه د ستري خوشحالۍ پر اوږو سپور اختره !

۱۳۸۲/۹/۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريځې

د ناپوهۍ پر دښت غوړېږي د ګنډېر ګلونه
د پوهې بڼ کې خدايه وتوکوې ډېر ګلونه
سل بهارونه دې قربان سي تر يو داسې خزان
چې راته پاته وي يو څو د ګل په څېر ګلونه
۱۳۸۵/۹/ ۹

د بحر پر ساحل خو مرغلرې پرتې نه دي
غواص ورپسې ځي مدام و تل د سمندر ته
که غواړې؟ چې ديدن د ښکلو ښکلو هميش وکړې
په ژړ مازيګرې ورځه و غاړې د ګودر ته
۱۳۸۰/۱۱/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمعه نسکوره وه په غبرګي د ه تیارو ورکه وه
ببړۍ دپوهي مو په سیند کي په کلو ورکه وه
لمر دعرفان وړانګي خورې کړې هره خواسوه رڼا
هغه سپوږمۍ ده ورسره چي په شپو ، شپو ورکه وه
۱۳۸۱/۳/ ۲۷

په فاني کي دا د پانګو سرچینه ده
هسي نه چي ځواني تېره په غفلت سي
د حسرت ناله به کاندې نه بې* مومې
چي ځرګند درته د دې مستۍ لذت سي
۱۳۸۱/ ۸ / ۲۲

د درد غواص راوړي دي ډالۍ د زړه له بحره
د اوښکو مرغلرو ته لمن نیسه ګرېوانه
تر څو چي مو د ژوند قاموس کي توری د نفاق وي
پر پاڼو د شېبو به مو لیکلی وي فغانه
۱۳۸۳/۲/۲۸

*بـه يـې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي دوست له دوسته جلا کېږي وايه څنګه به وي
دوه مين زړونه چي بېلېږي وايه څنګه به وي
چي د کلونو مسافر زوی د مور غېږ ته راسي
پسله دوو ورځو چي ستنېږي وايه څنګه به وي
۱۳۸۳/۷/۱۲

لکه لمر چي وي نيمی تندر نيولی
د يار مخ او تور زلفان يې هسي ښکاري
دا صدف که د سره ګل غېږ کي شبنم دئ
سپين غاښونه سره شونډان يې هسي ښکاري
۱۳۸۴/۱۰/۱۸

زړګيه ځان تيار کړه د مشکل د سترګو جنګ ته
احساس مي پاروي د دې قاتل د سترګو جنګ ته
د سوبي ستر برى به مو په برخه وي نن ځکه
د زړه پر وړو وړم د زغم سکيل د سترګو جنګ ته
۱۳۸۴/۱۲/۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه باز ته چي کوتره وي د ښکار ور
کاشکي هسي وای دا وخت راته د کار ور
خود و شپې ته بېگانه او پردی ښکاري
دا روڼ ستوری دئ ملگرو د سهار ور
۱۳۸۴/۱/۱۵

چي باران اوري او يو څوک د بام ناوه جوړوي
خاوند د خام فکر مدام داسي پلمه جوړوي
دلته که څوک د خداي احکامو ته حلې جوړوي
خدای په قيامت کي ورته داسي شريله جوړوي
۱۳۸۵/۷/۱۸

په هار کي د خوښيو د غمو زرگر غميان ړدي
د اوښکو مرغلري په امېل کي د گرېوان ړدي
هدف د ټولو دا دئ بس چي مورِ له منځه ولاړ سو
نو ځکه په جگړه کي ما او تا ته يو نښان ړدي
۱۳۸۵/۱۰/۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېکاره وخت ته چي څوک وخت نه لري
دا بختور به ولي بخت نه لري
د تن اولس يې له قبضې وتلی
دوی واکمني د زړه پر تخت نه لري

د ذهن پر اسمان که دي سپوږمۍ وځلېده
بس پوه سه روښنايي ته يي نړۍ وځليده
وجود يي خاوري سوی باد له ځانه سره وړی
پر ځای يي د يادګار پرته ګوتمۍ وځليده

۲۵/۸/۱۳۸۷

د لمس لاس ورغځوم د مستۍ اور ته
ګوندي رايې وړم ګرمي د زړه ټکور ته
غم غريب دئ چي زموږ کوي پوښتنه
د شتمني خوښۍ خيال نسته دې لور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رياضت غشي په لاس د زيار مرغۍ ښکاروم
د ژوند په ونه کي د وخت په لار مرغۍ ښکاروم
هغه ښکاري نه يم چي ژوند د بل ذيروحه اخلم
هغه ښکاري يمه چي تل د کار مرغۍ ښکاروم

ته له هوسايي ستړی او زه يم له ستړيا ستړی
ته هم وايې زه هم وايم څوک به وي تر ما ستړی
ژوند چي پر اوږو وړم نو راحت غوندي احساس
کوم
کله چي مي دی وړي نو بيې زه سمه پر شا ستړی

ځای مي په زړه کي لري ځای يې په زړه کي لرم
يو څو خواخوږي دلته په دې کاله کي لرم
ته د لفظو په توره د دښمن سر غوڅوې
هنر د دغه جهاد کله په خوله کي لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزل یو دی مګر فرق بی تر مینځ دومره

په ورتګ کی تر راتګ خوشحالی ډېره

داسی هم سته چی ورتلل تر راتلو ګران وی

دزندان د پنجرو خبرمی هېره

۲۳ دروژی ۱۳۹۰\۲\۱۱

ثلوریځه

درد لرم خوږ سوی یم خوږمن یمه

نور له دې خواخوږو ګیله من یمه

ستاسي واک او زور ته ضرورت نسته

پوره په ځان واکداره یم واکمن یمه

قطعه ۲۳ دروژی ۱۳۹۰\۲\۱۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي د پښتون ذهنيت وخوځي او وده وکړي

د پرورښت نوښت و موږ ته جهانيان نه غواړي

د استعمار پوله به ماته کړي سرتيري زلمي

د حصارت په دام کي نور افغانستان نه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

۱۳۹۰\۱۲\۲۱

لکه څنګه چي دي لمانځو انار ګله

هسي نه يې اړولی دي خيرې رنګ

ستا د پاڼو ژبي ښوري داسي وايي

چي کلونه مو اغوستی دجګړې رنګ

ګل دي مينه ميوه وينه څانګي سوله

دتنې رنګ دي دخاوري دډېوې رنګ

په رنګونو کي دي ژړه رڼا ښکاري

په اوبو کي دي څښلی دلمبې رنګ

داچي پاته دي وجود کي څه سورخي ده

دانسان د ويني لږ څه لا لرې رنګ

ناامنۍ بدرنګي کونډې ته بد ايسي

دا د امن د پيغلوټي ښايستې رنګ

طبيت ځکه له ځانه سره راوړي

کائينات کوي توپيربس په همدې رنګ

(قلم مله) داغزل ځکه پيکه ده

ماليکل دشپې په ګډ سو دتيارې رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته هینداره ده انځور د نفاق

په کښي تصویر دناکامۍ ښکاریږي

له دې بلا څه به ځانونه ساتو

ماتې په دې کلي کې بوی ښکاریږي

غواړي غیرت موکړي په ویره بدل

دپلان توپک کې دامرمۍ ښکاریږي

بیده په ویښه یو خوبونه وینو

نه موبستر نه موشړۍ ښکاریږي

تنها سُستي کهالي موږکړیده

مګرتاثیر یې پر نړۍ ښکاریږي

وخت وو هستي موږ ځني کار وانخیست

ځکه شیبې مو دنیستۍ ښکاریږي

دهمت مځکه به ترپښو لاندې کړي

دننګ دخولې وروستۍ سلګۍ ښکاریږي

نه داسي نه ده لکه ته چې وایې

ستاپه لفظو کې کمزورۍ ښکاریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددي کاله دوجود هره زره

سنګریاکور دملالۍ ښکاریږي

ننګ به ژوندی وي چي ترڅوژوندي یو

په ننګ ګویا به مو خولګۍ ښکاریږي

د(قلم مل) ملګرو داسی وکړی

په نتجه کې نیک بختۍ ښکاریږي

روغه هینداره کي ځانونه ګورئ

نښه پکښي د ورولي ښکاریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

۸\۳\۱۳۹۰

پسرلی او خزان دواړه داغاز او انجام زيري

خبروي د کامياب او د ناکام حالت له ويري

څلور فصله نه دي دا دي زماد کال جانان خويونه

دا يې خوی دی نوي نمانځي د زړو کارنامې هيري

د کوښښ د باز بچي خو دلته ځاله کي نه وي

د شېبو پر سر پرواز کړي الوته کوي ډير ليري

کښېنستلی يمه ډېر لږ د خوښيو مهمانۍ کي

د غمونو مېلمستيا وي راته کيږي بخي ډيري

د دردونو په محفل کي و خوښۍ ته غزل وايي

ودې خلګو ته حيران يم لېوني دي که سرتېري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

۳/۳/۱۳۹۰

سر د قلم لاس د ادم دی چي جوهر زېږوی

يوازي نه چي سره يو سي بيا هنر زېږوي

زه په رنګو کي تور او سپين رنګ خوښومه په دې

چي توره شپه راته سپوږمۍ او سپين سحر زيږوي

ستا د شنې کرښي شين ديورنډ مي په شنه زړه کښېنوي

ځکه د شنو سترګو خاوند هروخت خطر زيږوي

ماځيګر مه سه چي د خپل رڼا راوړونکی وژني

ځان د سهار په خوی عادت کړه مدام لمر زيږوي

چي د برباد پرځاي اباد ،اباد فکرونه روزي

پيړۍ په غيږکي د زمان بس يو بشر زيږوي

دا چي ښارونه په اباد دي دا د خاورو زرې

مه وايه داسي چی قوت يوازي غر زيږوي

د همت توان مو دلتۍ لمبې سوځلای نسي

بيا کې هم وسوځي پوهيږم سمندر زيږوي

د زرغونو پاڼو پلو يي له خوندونو ډک دی

وجود يي ځکه قلم مله خوږ ثمر زېږوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ویل اونه لیکل کړم په خپل ژبه

په (سپېکېنګ) کې مو ترمینځه
(مېک) یو (فایټ) سو
ماول ځنګه ده ول جنګ پرسر د(لایټ) سو
وې ویل دې (سایډ) ته (ډارک) دی رڼا نسته
په (ډیسکس) سره مو (پاس) دا ټوله (نایټ) سو
ډېریم (حفي) چې سوم (لکي) زمایارانو
ځکه بخت مې مخکې (بلک) وو خو اوس (وایټ) سو
نه ویل اونه لیکل کړم په خپل ژبه
ځکه (ټانګ) مې ډېر عادت په (ریډ) او (رایټ) سو
په (رانګ) (تینګ) باندې (آف سیټ) سم په (ویب پیج) کې
په آفت باندې یې (ډرټي) (آل) (ویب سایټ) سو
(ایوری ډې) راته (اډوایس) کړي لکه (باس)
قلم مل ناځوانه ګوره راته (ټایټ) سو
وایي ژبه هویت ، مور اوناموس ده
(آبلیګیشن) یې پرمو ځکه هر (رایټ) سو

یادونه: دا شعر دهغه چا په باب لیکلی سوی دی چې له خپلې ژبې سره مینه نه لری او د پښتو د سوچه لغاتو پرځای دپردیو ژبو لغاتونه استعمالوی چې دا دوخت په تېرېدو سره و پښتو ژبې ته سخت زیان رسوي او باید له دې کاره ډډه وسی. په دې شعر کې په روښانه الفاظو نه بلکې په رمزي ژبه ورته اشاره سوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۲ دروژی ۱۳۹۰\۵\۳۱

دهوس دښت دی دامید پکښې هوسۍ ومري
نورو ته ژوند وي خو زمری ومري زمرۍ ومري
تاد تېري پرماشه ګوته ده دظلم ایښې
ته دي هلاک سې په توپک کي دي مرمۍ ومري
له کوم ژوندي مو ازار واخیست اوکه څه بلاده ؟
داڅه سبب دی چې هر ګل مو پر غوټۍ ومري
دښه اوبد مړینه ده یو رقم په دې سیمه کي
په یوه مرګ اغزی وو ګل اوهم سیلۍ ومري
کامیاب منزل ته که ناهیلي هڅې هڅه وکړي
دناکامۍ زوی به په کور کي دلتۍ ومري

۲۳ دروژی ۱۳۹۰\۶\۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواړم د زړه پر مملکت چي محبت پاچاسي

کله به وي هغه ساعت چي محبت پاچاسي

د کرکي ښارکي د حسد د ميو پېړ او پلور دی

وي به تر هغه دا حالت چي محبت پاچاسي

دا اوښتون څه سمون نه لری بدلون رانه غلی

کوو تر هغو به محنت چي محبت پاچاسي

ټوله کوښښ کوي چي مينه ډيري رايي يوسي

له دې نه پس يي دغه نيت چي محبت پاچاسي

دبې دردی په کان کي نسته د دردونو غمي

که وه نو سي به رااوچت چي محبت پاچاسي

۲۳ دروژی ۱۳۹۰\۲\۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځان په ګڼه کې چې بل لره تاوان نه غواړي
دا سې وګړي د نړۍ بشر ته زيان نه غواړي

ستا چې د روح مرغۍ د تن قفس کې نه چغيږي
علت يې دادی چې نور وزي دا زندان نه غواړي

د زړو غمي به د هنر په پوښ کې هر وخت ساتې
د غلو له لاسه دوی په بل ځای کې امان نه غواړي

په انساني مينه ژوندون ته د سړيو ځير وي
خپه په دې وي چې ښه ژوند ولې انسان نه غواړي

د قلم مل د ژوند شيبې اوس د بهار په څير دي
ځکه سپرلی دلته په سيمه کې خزان نه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازاد شعرونه

يره مننه پسرليه يار ه

۱۳۹۰\۱۱\ ۲۳

سپرليه بيادي پانيي
دهغي وني شنې کړې
چي لړزولې وه درنې چاودني
تن سوځيدلی سينه ځيري،ځيري
هغه دتور دود په لباس کي پټه
ښکاريدل داسي لکه
دچالاسونه ځني
په ببخ کي پرې دواړه
ډيره مننه پسرليه ياره
په طبعه خوږلکه ګنيه ياره
ستاپه راتلو سره عجبه وسوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسونه اوس ورته دځانګو په نوم

بیرته راشنه سوه پر پرې کړو ځایو

هغه ژوولی چې وه بم په غابښو

داځومره ښه سوله زمونږ لپاره

چې وني بیا ورکه هستي پیدا کړه

مونږ به که خدای (ج) کول خوش بخته سوو نور

ونه دځانګو په لاسونو مونږ ته

دپاڼو ګوتې ښوروي چې راسئ

زما ترسیوری لاندې ساه واچوئ

بیا دیوالي اودسولي غیږکي

یوبل ته غیږې ورکړئ

دمحبت لاسونه

په احترام اوعزت

پرسینه ونیسئ چې

ترمینځ مو سي راپیدا

خوشبو دمیني هوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترخوبه یاست همدا سي

دنفرتونو په ګرځو لړلي

دخدای (ج) لپاره مه کړئ دغسي نور

ځان به هم ورک کړئ زه به هم ورکه سم

که دنفاق خزان حاکم وو دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسي دئ ژوند د انسان

لکه سپېره بڼکه
يا لکه خس او خاشاک
چي وي پر ځمکه پراته
څومره کمزوري واړه
نه لري توان د خوځښت
کله چي باد پرې راسي
باد يې پخپله غېږ کي
يوسي د هسک تر څوکو
هلته يې وګرځوي
خپل د اوږو پر سرو
دوی ته دا حس پيدا سي
وايي د حال په ژبه
څومره مو لوی دئ عزت
څومره مو لوی دئ هيبت
څومره واکداره يو موږ
دا لو نړۍ چي ګورې
زموږ په قبضه کي واړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړ مو پر ټولو قدم

لرو ملګرو ډېر برم

خو په دې نه پوهېږي

چي موږ د بل په قدرت

راغلو تر دغه ځایه

بس غور ځنګونه کوي

د هغه چا پر سرو

چي دوی یې وي راوړي

تر دغه لوړو ځایو

کله چي هغه قوت

لیري کړي دوی له ځانه

او خپل قوت تري واخلي

توان یې له ځانه ووزي

په هغه دم ولوېږي

د هغه برم له غېږي

سي را ایله له پاسه

بیرته د مځکي لور ته

بیرته ساده غوندي سي

لکه چي مځکي دوی وه

دا د فلک بازي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا لوبەدە د زمان

هسي دئ ژوند د انسان

هسي دئ ژوند د انسان

۱۳۸۴/۲/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانه ! تابه ويل

خزانه ! ته لکه مغروره قاتل

چي زموږ کاله ته راغلې

په اول وار دي د معصومو ويني

د شرابي په رنګه وڅښلې

دواړه لاسونه دي په ولړله

په الواني دي کړله

لکه پنجې د زمري

چي د مظلومي غرځنۍ ښکار يې تازه کړی وي

په قهرجنو سترګو

دي، هري خوا ته کتل

تا به ويل هوار به کړم د پردښسيو ټغر

د بد بختيو ټغر

د ښوسيو ټغر

د شنډ هيليو ټغر

د مايوسيو ټغر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تابه‌ویل زه به همدا اسي تل تر تله اوسم

چي د بېکسو او بېوسو په سرونو به‌زه لوبي کوم

د ګېند په څېر بې هره خوا غورځوم

ګورئ ! د ظلم د دې څلي انجام

له هسک اسمانه به پر مځکه پرېوزي

په کبرجنو سترګو

به بیا ونه ګوري و هري خوا ته

سپور وو څو ورځې د غرور پر سورلۍ

ملګرو ! راسئ اوس يي حال وګورئ

پښو تې* لوېدلي دي د عدل کړۍ

لمن د عجز غوړوي په عجز

خو خبر نه‌وو چي همدا سپرلۍ او دا وګړي

د ځان غمخور ځان ته سردار به لري

ساقي، ساغر به‌لري

جام او خمار به‌لري

بڼ او ماليار به‌لري

ګل او بهار به‌لري

دا يې په ياد کي نه وه

چي پر سر لار لري غر

*تـه يـې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه اوس هري خوا ته ګوري په ذليلو سترګو
اوس را څرګند ه سوه رڼا خپل سپین پلو غوړوي
کور د ستم ورانوي
زړه پر مستي راولي
ويده ماغزه ويښوي
نوي ګلان وا کوي
بلبل پر څانګه د ګل
د نغمو شرنګ جوړوي
راکوچوي ورلره
پرخه خپل سپيني کيږدی
پرخه پـه غېږ کي د ګل
خپلي کيږدی دروي
تر لمر ختو پوري وي
زموږ پر کلي راخوره وره سوه
سپينه رڼا ده سپین پلو غوړوي
خزانه ! تا به ويل
چي سپرلی بيا نه راځي

۱۳۸۲/۱/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اختره ! راوړې د خوښيو ډالۍ

د نېکمرغيو ډالۍ

راکړې و موږ ته د ګلونو د ګېډيو ډالۍ

د خوشبختيو ډالۍ

د مهربان مشر په ځېر زموږ وکاله ته راسې

و موږ ته راوړې د خوښيو شېبې

ستا په راتلو سره په تن کړو ښکلې ښکلې جامې

موږ دې هم نمانځو په خوښيو سره

په خوشحاليو سره

موږ دې راتګ ته هر کلی وايو هر کله راسې

اختره تا ته هوسونه کوو

ميدان کې ناځو اتڼونه کوو

دلته خپګان ته خاتمه ورکوو □□

په برکت دې ورکوو و يوه او بل ته غېږه

غاړه په غاړه يو خپه که ناخپه وګړي

د زړه آئينه مو راصفا کړې د وحدت په اوبو

د اخوت په اوبو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته‌مو هر ځل کښېنوې

موږ پر يوه دسترخوان

خو موږ به‌د مرغه ستا د تللو سره

بېرته راستون کړو ها نفاق هغه بد مرغه ژوندون

ورسره وکړو بيا يو نوی تړون

کښېنو د کرکې عداوت پر تغر

و منځ ته راوړو د نفرت ګرځونه

تر هغه پورې دا ناورين وي تر څو

چي مو شېبې د انتظار سي ختمې

او بيا راورسېږې

۱۳۸۲/۱۱/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

ژوند مو سو كښت د كوكنار
اوس مو له منځه څه وړي
ټول نړيوال راپسې
وايي چې دا مخدره توكي دي
هستي يې زيان رسوي
نيستي يې ګټه لري
ورته چاره په كار ده
ملګرو ! راسئ چې همداسي وكړو
كه نه نو موږ به هم له ځانه سره
په اور لمبه لمبه كړي
په اور لمبه لمبه كړي

۱۳۸۵/۹/۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړۍ

که دې نړۍ ته ځير سو
دا ده فضاء په تن کې
فقط يوه سترګه ده
کله و لمر ته ګوري
کله سپوږمۍ ته ګوري
او کله وي په ننداره د ستورو
چې ټول خاموش لګيا وي
او خپل کارونه کوي
وي د سکون په غېږ کې
خو د دې خوارې سترګې
دننه يو عالم غمونه زېږي
دې ته ارمان درېږي
د خپل وګړو پر حال
انسانه ستا له غمه
څو څاڅکي اوښکې توی کړي
غواړي چې ستا او له خپل ځانه سره
پوره خواخوږي ښکاره کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله هستي ښکاره کړي

د دې غمجني اوښکي

چي کله واورېږي

ترې سېلابونه جوړ سي

ترې دريابونه جوړ سي

د دې د خوار وجود موجودو لره

کله په زيان کله په ګټه واوړي

۱۳۸۲/۲/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه اوکور ودانی

د ټولو هغو دوستانو او ملګرو څخه نړۍ مننه، چي زما سره يې د دې کتاب د چاپ په برخه کي تر خپله وسه هڅي کړي دي.

ځينو دوستانو او ملګرو د لګښت درانه پېټي ته اوږه ورکړه او ځينو د کتاب په نورو برخو کي خپلي هڅي نه دي سپمولي.

ملګري او دوستان ماشاءالله ډېر دي، د ټولو يادونه به د کتاب ډېري پاڼي ونيسي، زه له ټولو څخه په يوه وار د زړه له تله مننه کوم او د ستر څښتن(ج) له دربار څخه د هغوی د هري هڅي په وړاندي ښو برابره بدل غواړم.

حبيب الله قلم مل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر ويبپاڼې برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوبر ویبپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کې مطالعه کړئ .

د لراوبر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعګانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او ادبيات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بېلابېل آثار**

www.Larawbar.net/library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library